

RESSÒ DE LA PARAULA

ECOLOGIA CRISTIANA (III)

Una mirada nova

En ecologia, com en la majoria dels assumptes de la vida, tot depèn de la mirada. Un empresari d'una immobiliària, en acostar-se a un paratge natural, espontàniament calcula el rendiment que podria treure d'aquell espai si fos seu; un pagès calcula la fertilitat de la terra; un científic biòleg s'interessa per la peculiaritat endèmica, la diversitat d'espècies, els ecosistemes; un geòleg descobreix les formacions rocoses i un arqueòleg fa el mateix en el seu camp; un artista o un poeta es deixen inspirar per la seva bellesa; i un polític pensa en els interessos, drets i obligacions, privats o públics del terreny... Són mirades diferents sobre un mateix objecte.

Els cristians, sense renunciar a les mirades pròpies de cadascun d'aquests personatges, saben quina és la seva mirada peculiar i irrenunciable. Saben a més que aquesta mirada és nova, quan és il·luminada pel Credo que recita o canta: «Crec en un Déu Pare, creador del cel i de la terra... i en Jesucrist salvador del món... i en l'Esperit donador de vida...»

Encara que sorprengui a més d'un, la fe en Déu creador, que compartim amb el Judaisme (segons els relats del llibre del Gènesi) produeix un primer efecte desconcertant: la desmitificació del cosmos. Moltes de les religions (i pràctiques espiritualistes), històricament i avui dia, nascudes de la sorpresa davant la bellesa i el poder de la natura, han arribat a divinitzar-la. En descobrir en ella forces i perfeccions que sobrepassen les ca-

pacitats humanes, decideixen respectar-les i aprofitar-les, bé apropiant-se-les o bé retent-los culte (als animals, al sol, a la terra, a l'aigua, al vent, etc.).

En el costat oposat trobem corrents molt ascètics que arriben a negar el valor del món natural (i el tractament científic, tècnic o cultural), per a arribar a ser molt «espirituals». Corrents que de vegades han contagiats un cristianisme rigorista.

Doncs bé, la primera afirmació de la fe en Déu creador és que la naturalesa, amb tota la seva bellesa i perfecció, no és Déu: Ell l'ha creada i, si és

bona i bella, es deu al fet que el mateix Creador ha deixat la seva petjada en l'obra creada. Més encara, l'ésser humà tampoc és Déu, sinó que també és criatura seva, com la naturalesa; però és més que la naturalesa: la bellesa i la perfecció humanes venen del fet de portar en si mateix «la imatge i semblança» de Déu, com ho demostren la seva llibertat, la seva necessitat i capacitat d'estimar, la seva intel·ligència, la seva facultat de crear, etc. En aquest sentit, la persona humana està entre Déu i la naturalesa, ocupa el centre de la creació i estima i serveix Déu creador relacionant-se amb tot el creat.

Aquest principi fonamental canvia radicalment la mirada i l'actitud ecològica. Permet valorar, admirar, respectar, gaudir i fins i tot estimar la naturalesa, i alhora entendre el sentit de la ciència i de la tècnica, del progrés, la cultura, el treball i en general el tracte humà amb el cosmos.

No es tracta d'ocupar un punt mig entre radicals ecologistes i antiecologistes. Políticament contraris, tots dos poden compartir a l'origen un mateix error: la visió tancada, materialista, centrada en els interessos del «jo» humà (individual o col·lectiu), que es fa «amo» autònom del món.

La mirada cristiana respon a una canvi de pla, a un saber-se situar davant Déu i davant el món, en un punt on fins i tot s'arriba a estimar el món en el mateix amor al ser més amable, Déu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Vacances merescudes

Camí de Jerusalem, Jesús i els deixebles s'aturen al poble de Betània, per descansar a casa dels seus amics. Llätzer, com escou al cap de casa, acull l'hoste amb manifesta joia. Marta, la germana gran, es deleix en les tasques d'obsequiar l'amic. La germana petita, Maria, asseguda als peus del Mestre, escolta com una deixeblla més.

Mirant l'escena, podem pensar: com ens en fan de bé aquestes aturades de les nostres activitats per poder descansar el nostre cos i trobar la pau en el nostre esperit! De fet, sense adonar-nos-en massa, les activitats, preocupacions i treballs de cada dia condicionen la nostra manera de viure i fins de ser.

Avui són comunament demanades les vacances. Un temps en el qual podem alliberar-nos de la rigi-

desa dels horaris, de la monotonia del treball o de la tensió de les diverses responsabilitats. Per altra part, seria una equivocació limitar-nos a interrompre les nostres activitats i, senzillament, «matar el temps». Quina pena que passéssim aquest temps de relaxació i de descans sense cap creativitat ni iniciativa.

Per això, necessitem obsequiar-nos amb el regal del descans i les vacances. No per agobiar-nos i estressar-nos més encara —que també els passa a algunes persones—. Faríem bé de preparar les nostres vacances, per aprofundir en una amistat o un amor poc cuidat durant l'any. O responant a la crida d'una vida més sana, més en contacte amb la natura. Com una oportunitat per al goig, la convivència, l'amistat... Cer-

cant algun temps de silenci per recuperar la pau i la dignitat interior.

Suggereixo, a més, que durant el descans de les vacances ens fem dues preguntes: quines són les petites coses de la meua vida que, per nervis, inquietud, precipitació, he engrandit indegudament fins a agobiar-me i no deixar-me viure en pau? O, una altra: quines són les coses realment importants a les que he dedicat poc temps i poca atenció empobrint així la meua vida?

En contacte amb la natura, amb els altres i amb nosaltres mateixos, podem descobrir Déu. I les nostres vacances esdevindran, a més, una gràcia.

ECO DE LA PALABRA

ECOLOGÍA CRISTIANA (III)

Una mirada nueva

En ecología, como en la mayoría de los asuntos de la vida, todo depende de la mirada. Un empresario de una inmobiliaria, al acercarse a un paraje natural, espontáneamente calcula el rendimiento que podría sacar de aquel espacio si fuera suyo; un labrador calcula la fertilidad de la tierra; un científico biólogo se interesa por la peculiaridad endémica, la diversidad de especies, los ecosistemas; un geólogo descubre las formaciones rocosas y un arqueólogo hace lo mismo en su campo; un artista o un poeta se dejan inspirar por su belleza; y un político piensa en los intereses, derechos y obligaciones, privados o públicos del terreno... Son miradas diferentes sobre un mismo objeto.

Los cristianos, sin renunciar a las miradas propias de cada uno de estos personajes, saben cuál es su mirada peculiar e irrenunciable. Saben además que esta mirada es nueva, cuando está iluminada por el Credo que recita o canta: «Creo en Dios Padre, creador del cielo y de la tierra... y en Jesucristo salvador del mundo... y en el Espíritu dador de vida...»

Aunque sorprenda a más de uno, la fe en Dios creador, que compartimos con el Judaísmo (según relatos del libro del Génesis) produce un primer efecto desconcertante: la desmitificación del cosmos. Muchas de las religiones (y prácticas espiritualistas), históricamente y hoy en día, nacidas del asombro ante la belleza y el poder de la naturaleza, han llegado a divinizarla. Al descubrir en ella fuerzas y perfecciones que sobrepasan las capacidades humanas, deciden respetarlas y aprovecharlas, bien apropiándose las o bien rindiéndoles culto (animales, el sol, la tierra, el agua, el fuego, etc.).

En el lado opuesto encontramos corrientes muy ascéticas que llegan a negar el valor del mundo natural (y el tratamiento científico, técnico o cultural), para llegar a ser muy «espirituales». Corrientes que a veces han contagiado un cristianismo rigorista.

Pues bien, la primera afirmación de la fe en Dios creador es que la naturaleza, con toda su belleza y perfección, no es Dios: Él la ha creado y, si es buena y hermosa, se debe a que el mismo Creador ha dejado su huella en la obra creada. Más aún, el ser humano tampoco es Dios, sino que también es criatura suya, como la naturaleza; pero es más que la naturaleza: la belleza y la perfección humanas vienen del hecho de llevar en sí mismo «la imagen y semejanza» (el parecido) de Dios, como lo demuestran su libertad, su necesidad y capacidad de amar, su inteligencia, su facultad de crear, etc. En este sentido, la persona humana está entre Dios y la naturaleza, ocupa el centro de la creación y ama y sirve a Dios creador relacionándose con todo lo creado.

Este principio fundamental cambia radicalmente la mirada y la actitud ecológica. Permite valorar, admirarse, respetar, gozar e incluso amar, la naturaleza y, al mismo tiempo, entender el sentido de la ciencia y de la técnica, del progreso, la cultura, el trabajo y en general el trato humano con el cosmos.

No se trata de ocupar un punto medio entre radicales ecologistas y anti-ecologistas. Políticamente contrarios, ambos pueden compartir en su origen un mismo error: la visión cerrada, materialista, centrada en los intereses del «yo» humano (individual o colectivo), que se hace «dueño» autónomo del mundo.

La mirada cristiana responde a un cambio de plano, a un saberse situar ante Dios y ante el mundo, en un punto donde incluso se llega a amar el mundo en el mismo amor al ser más amable, Dios.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Pelegrinatge jove a Taizé

Com ja és tradicional, la delegació de Pastoral de Joventut del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat torna a pelegrinar aquest estiu a Taizé, al cor mateix de França, on des de fa gairebé 80 anys una comunitat ecumènica de monjos proposa als milers de pelegrins que s'hi apropen, sobretot joves, una vida senzilla de fraternitat ben amarada d'Evangelí. A través dels seus cants meditatis, Taizé ha esdevingut escola de pregària i de comunió, font privilegiada a la qual molts acudeixen per sadollar la seva set de Déu.

L'estada jove (+18) que el Bisbat de Sant Feliu organitza a Taizé tindrà lloc del 24 d'agost a l'1 de setembre per participar en la setmana anual que la comunitat de monjos reserva als joves d'entre 18 i 35 anys. La proposta de la delegació és que els joves s'integrin durant uns dies en la dinàmica monàstica i puguin compartir la vida humil i el testimoniatge de fe dels germans de Taizé. Tothom és cridat a posar el seu granet de sor-

ra tot seguint les activitats proposades i fent els treballs senzills que es demanen. L'objectiu d'aquesta setmana és facilitar que joves adults amb situacions vitals o experiències professionals similars puguin trobar-se, compartir i reflexionar junts sobre el seu futur a la llum de la fe.

Si t'engresca aquesta proposta i vols pelegrinar amb nosaltres a Taizé, posa't en contacte amb la delegació de Joventut o visita la nostra web: www.bisbatsantfeliujove/santfeliujove.

 +34 660 021 228

Grup de joves de la diòcesi a Taizé, l'estiu 2017

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Aquest és el temps de la misericòrdia, és el temps de la pietat del Senyor: obrim el cor perquè Ell vingui a nosaltres» (11 de maig).

@Pontifex: «Déu ha posat en la creació i en el nostre cor aquest projecte: que l'estimem a Ell, als nostres germans i al món sencer; trobem la ve-

ritable felicitat en aquest amor» (13 de maig).

@Pontifex: «Déu es proposa, no s'imposa; il·lumina però no enlluerna» (14 de maig).

@Pontifex: «La paraula de Déu és viva» (Heb 4,12), no mor ni es fa vella, roman per a sempre» (16 de maig).

Per un laïcat més compromès i evangelitzador

Amb l'objectiu de relançar el rol de laïcat a la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, una cinquantena de persones es van aplegar, el 6 de juliol passat a la Casa de l'Església, en una trobada de reflexió i diàleg convocada per la delegació d'Apostolat Seglar i presidida per Mons. Agustí Cortés. El bisbe va fer una crida insistent a recuperar avui la identitat i missió del laïcat: «Els laics no són només Església que rep, sinó Església que fa Església... Cal que recuperem el laïcat en allò que és propi del laïcat, tant dins de l'Església com fora d'ella.» El desafiament no és fàcil i, per això, el bisbe Agustí va destacar la importància que els laics refermin la seva identitat i missió com a batejats.

Mn. Josep Torrente, delegat d'Evangelització i Apostolat Seglar, va recordar el treball que en aquest àmbit s'ha anat realitzant des del 2011 a través sobretot de l'Itinerari Diocesà de Renovació Cristiana. A diverses parròquies i realitats diocesanes s'han anat configurant grups amb una certa estabilitat, que fan camí plegats, però que sovint estan una mica desconnectats entre ells. Una de les propostes de la delegació d'Apostolat Seglar és fer possible una certa vertebració d'aquestes rea-

litats, oferir algun mecanisme que acompanyi i doni suport, així com potenciar espais que permetessin fer xarxa. «Es tracta, en definitiva, d'enfortir i aprofundir la nostra vida cristiana, és a dir, la nostra identitat —afirmava Mn. Torrente—, per poder comunicar millor l'Evangelí.»

El vicari general de la diòcesi, Mn. Josep M. Domingo, va aprofitar la trobada per demanar disculpes per «la

sensació o realitat que no hem acompanyat o cuidat prou l'impuls del laïcat promogut per l'Itinerari Diocesà de Renovació Cristiana». Els fruits de l'Itinerari no han estat tan eloqüents i visibles com s'hagués volgut, però això no vol dir que no hi hagi hagut: «Només el Senyor coneix els fruits. Potser hi ha molta gent tocada per una llavor d'Evangelí». Amb un cert afany de «reparació» s'ha convocat

aquesta trobada que vol sobretot recuperar i relançar el treball que ja s'havia iniciat. Mn. Domingo va convidar els laics a prendre consciència de la importància decisiva del seu paper en la vida de l'Església i a fer un pas endavant en el seu compromís eclesial i cívic. «La vinya, tallada o esportada, sempre reverdeix —va acabar dient—. La realitat del laïcat és tan potent que sempre hi és!»

Pregar pels capellans, com a mares i pares

Això és el que fan el Grup Mare de Déu de la Mercè, format per mares i pares de preveres de la Província Eclesiàstica de Barcelona, quan es reuneixen cada mes. El passat 4 de juliol ho van fer en la

darrera sessió del curs, celebrant l'eucaristia amb el cardenal Joan Josep Omella i compartint posteriorment el dinar. Gràcies per la vostra incansable pregària per les vocacions sacerdotals!

AGENDA

► **De visita a colònies.** El bisbe Agustí visitarà algunes activitats d'estiu d'espais del MCECC el proper dijous 25 de juliol: el Casal d'estiu del Centre d'Esplai la Lluna, d'Esparreguera, a la mateixa població, i les colònies que organitza el GEP, de Vilafranca del Penedès, a la casa de colònies Penyaforat, a Pontons.

► **Convivències amb els seminaristes.** Els seminaristes de la diòcesi, amb el bisbe Agustí Cortés i el delegat diocesà per a la formació dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat, Mn. Joan Pere Pulido, realitzaran uns dies de convivències del 27 al 30 de juliol a la casa d'espiritualitat del Centre Mariàpolis Loreto (Castell d'Aro).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

22. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dimarts [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303 - Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i patrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Dimecres [Ex 16,1-5.9-15 / Sl 77 / Mt 13,1-9]. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria Àngels i Tere-

sa, verges carmelitanes i mrs. a Gualajara; sant Xarbel Makluf, prev. *Urgell*; ■ Beats Josep Sala i Picó, prev., i companys mrs.

25. ■ Dijous [Fets 4,33;5,12.27.33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina.

26. □ Divendres [Ex 20,1-17 / Sl 18 / Mt 13,18-23]. Sants Joaquim i Anna, pares de la Benaurada Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Dissabte [Ex 24,3-8 / Sl 49 / Mt 13,24-30]. *Sant Feliu de Llobre-*

gat: ■ Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà; santes Juliana i Semproniana, verges i màrtirs de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.

28. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,20-32 / Sl 137 / Col 2,12-14 / Lc 11,1-13]. Sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. de la Institució Teresiana; santa Caterina Thomas, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat.

Diumenge XVI de durant l'any (C)

COMENTARI

Resar o treballar pels altres?

Una de les coses més valuades a la Bíblia és l'hospitalitat. Abraham va veure tres homes aturats davant d'ell. Però la lectura ha començat dient que el Senyor s'aparegué a Abraham [el text juga entre el singular i el plural]. És, doncs, una visita del Senyor, que es val d'aquests tres homes per donar-li a Abraham la gran notícia: *L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa haurà tingut un fill*, aquest fill que tant desitjaven. Abraham va hostatjar el mateix Senyor en rebre aquells homes. L'hospitalitat és exercir la caritat.

El mateix veiem a l'evangeli. En aquest cas es tracta d'uns amics de Jesús (tot i que no ho expliciti Lluc): *Jesús entrà en un poblet i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo*. I aquí tenim la disjuntiva: obsequiar Jesús o quedar-se a escoltar-lo. Per això es queixa Marta: *Senyor no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li si us plau que m'ajudi*. Semblaria que Marta té tota la raó. I a la seva germana tant se li'n dona la feina. Però la resposta de Jesús pot semblar estranya: *Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor i no li serà presa*. No es tracta d'una oposició: o no fer res o obsequiar Jesús. Escoltar Jesús és la nostra tasca, la nostra feina primordial. Llavors el treball pels altres es farà amb pau, sense neguits, sense preocupacions excessives i Pau ens recordarà que de vegades ens caldrà també la creu: *Estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meva pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist*. El manament de Crist és clar: estimar Déu i estimar els germans: dues coses inseparables. Escoltar primer Crist per poder servir després molt millor els nostres germans. Hem de ser Marta i Maria alhora.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

► Salm, responsorial (14)

R. Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

Qui podrà viure a la muntanya sagrada? / El qui obra honradament i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meva pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo soc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

► Lectura del libro del Génesis (Gn 18,1-10a)

En aquellos días, el Señor se apareció a Abrahán junto a la encina de Mambré, mientras él estaba sentado a la puerta de la tienda, en lo más caluroso del día. Alzó la vista y vio tres hombres frente a él. Al verlos, corrió a su encuentro desde la puerta de la tienda, se postró en tierra y dijo: «Señor mío, si he alcanzado tu favor, no pases de largo junto a tu siervo. Haré que traigan agua para que os lavéis los pies y descanséis junto al árbol. Mientras, traeré un bocado de pan para que recobréis fuerzas antes de seguir, ya que habéis pasado junto a la casa de vuestro siervo». Contestaron: «Bien, haz lo que dices». Abrahán entró corriendo en la tienda donde estaba Sara y le dijo: «Aprisa, prepara tres cuartillos de flor de harina, amásalos y haz unas tortas». Abrahán corrió enseguida a la vacada, escogió un ternero hermoso y se lo dio a un criado para que lo guisase de inmediato. Tomó también cuajada, leche y el ternero guisado y se lo sirvió. Mientras él estaba bajo el árbol, ellos comían. Después le dijeron: «¿Dónde está Sara, tu mujer?». Contestó: «Aquí, en la tienda». Y uno añadió: «Cuando yo vuelva a verte, dentro del tiempo de costumbre, Sara habrá tenido un hijo».

► Salmo responsorial (14)

R. Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino. / El que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente. / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,24-28)

Hermanos:

Ahora me alegro de mis sufrimientos por vosotros: así completo en mi carne lo que falta a los padecimientos de Cristo, en favor de su cuerpo que es la Iglesia, de la cual Dios me ha nombrado servidor, conforme al encargo que me ha sido encomendado en orden a vosotros: llevar a plenitud la palabra de Dios, el misterio escondido desde siglos y generaciones y revelado ahora a sus santos, a quienes Dios ha querido dar a conocer cuál es la riqueza de la gloria de este misterio entre los gentiles, que es Cristo en vosotros, la esperanza de la gloria.

Nosotros anunciamos a ese Cristo; amonestamos a todos, enseñamos a todos, con todos los recursos de la sabiduría, para presentarlos a todos perfectos en Cristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,38-42)

En aquel tiempo, entró Jesús en una aldea, y una mujer llamada Marta lo recibió en su casa. Esta tenía una hermana llamada María, que, sentada junto a los pies del Señor, escuchaba su palabra. Marta, en cambio, andaba muy afanada con los muchos servicios; hasta que, acercándose, dijo: «Señor, ¿no te importa que mi hermana me haya dejado sola para servir? Dile que me eche una mano». Respondiendo, le dijo el Señor: «Marta, Marta, andas inquieta y preocupada con muchas cosas; sólo una es necesaria. María, pues, ha escogido la parte mejor, y no le será quitada.»